

Een eindeloos verhaal

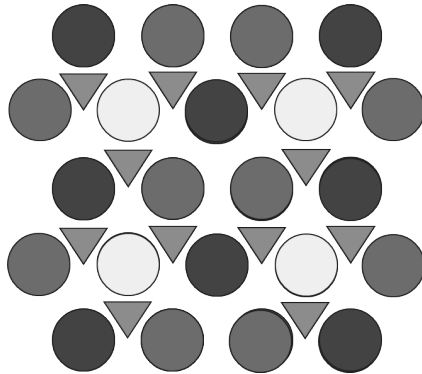
Een eindeloos verhaal

Kimo Speijer

Schrijver: Kimo Speijer
Coverontwerp: Google Maps
Illustraties: DALL-E
ISBN: 9789464929287
© 2024 Kimo Speijer

Voor Lauren

De mooiste plek om heen te gaan is je fantasie

1	Vooraf.....	7
2	Het eerste verhaal.....	8
3	Dromen komen uit.....	13
4	Nieuwe look.....	16
5	Nog niet.....	19
6	De derde dag.....	21
7	Besties voor altijd.....	23
8	Wie gaat eerst?.....	28
9	Alles op tafel.....	30
10	Verdwenen maar niet vermist.....	34
11	En dat is twee.....	36
12	Gestolen kinderen.....	37
13	We gaan ze halen.....	41
14	De tussenwereld.....	45
15	De ontsnapping.....	48
16	Meet and greet.....	50
17	Van Adelaide naar.....	54
18	Terug naar Tara.....	57
19	Tara van toen.....	61
20	De route naar huis.....	62
21	Op zoek naar Killara.....	64
22	De grote reis.....	68
23	Waarheen?.....	72
24	De grote redding.....	74
25	De stamboom.....	76
26	Oma Lara.....	79
27	Terug naar de Tussenwereld.....	82
28	Waanzinnig weerzien.....	86
29	Drie generaties samen.....	88
30	Alles wordt helder.....	91
31	Terug in Adelaide.....	94
32	Ti Tree.....	99
33	Duizend kilometer naar huis.....	102
34	De verzoening.....	105
35	Een bekende gast.....	110
36	De hemel?.....	114
37	Laatste wens.....	116
38	Duivels Dilemma.....	120
39	Het afscheid.....	125
40	De Gestolen Generatie.....	128

1 Vooraf

Er was er eens... Nee, dat is niet goed.

Ergens hier ver vandaan... Ook niet, want het begon allemaal niet zo ver hier vandaan.

Tja, hoe begin je nou een verhaal dat net is begonnen en nog heel lang kan gaan duren. Als jij dat wil tenminste...

Hoezo, als jij dat wil? Jij bent de lezer en ik ben de schrijver, toch? Nou misschien niet helemaal. Lees maar gauw verder.

De wereldbol draaide zó snel in de rondte dat je de namen van de landen niet meer kon lezen. Het lampje aan de binnenkant verlichtte de continenten: Europa, Afrika, Noord Amerika, Zuid Amerika, Azië en Australië schoten voorbij. Maar dat kon zij van achter de blinddoek natuurlijk niet zien.

Wacht even, wie is "zij"? O ja, dat ben ik vergeten te vertellen. Laten we haar voor het gemak Lauren noemen, die naam zal je niet zo snel vergeten. Goed, we pakken de draad van het verhaal weer op, oké?

2 Het eerste verhaal

Lauren zat in haar pyjama aan het bureau in haar kamer met een blinddoek voor haar ogen. Ze gaf de verlichte wereldbol telkens een flinke zet. Niks bijzonders want dat deed ze wel vaker. Maar dit keer duurde het lang voordat haar vader haar kamer binnenkwam.

“Hè, hè, ben je daar eindelijk?”, mopperde ze toen ze de deur hoorde opengaan. Met twee handen zette ze de wereldbol stil, stak haar wijsvinger uit en wachtte af tot de blinddoek werd afgedaan. Ze hoorde de stem van haar moeder: “wat een goede keuze, dat was een prachtige reis. Ga het boek over Australië maar halen.” Even later klom Lauren met het fotoboek in haar boomhutbed.

Onder haar boomhutbed hingen twee houten schommelstoelen, links van de ladder zat haar vader, rechts haar moeder. Lauren mocht een foto uitzoeken en om de beurt vertelden haar vader en haar moeder het verhaal bij de foto. De eerste foto bleek helemaal niet van Australië te zijn: het was een restaurant in Bangkok waar haar ouders een tussenstop maakten.

“Waarom was die kok dan bang?”, vroeg Lauren.

Haar vader vertelde dat Australië zó ver weg is, daar kan een vliegtuig niet in één keer heen vliegen. Bangkok is de naam van een grote, warme stad ergens in het midden tussen Nederland en Australië. Lauren bladerde een stukje verder en koos een nieuwe foto uit. Er stonden allemaal tafels buiten in een soort bos. In de bomen hingen echte koalabeertjes en aan de tafel in het midden zaten haar ouders te borrelen. Wat waren ze nog jong op die foto!

“Nou een foto zonder eten en drinken”, lachte haar moeder. Lauren zocht verder en zag een groepje mannen in een kring rond een kampvuur zitten. Ze hadden dikke buiken en woeste zwarte en zilvergrijze krullen op hun hoofd. Een soort indianen maar toch anders. Haar ouders keken elkaar een beetje zenuwachtig aan en het duurde een tijdje voor haar moeder het verhaal begon.

“We waren gestrand met onze camper. Eerst klonk er een doffe plof en toen kwam er witte stoom onder de motorkap vandaan. De zon ging bijna onder en zo ver je kon kijken, was er geen andere auto of huis te zien. We hadden wel mobiele telefoons dus maar midden in Australië was geen mobiel netwerk dus we konden ook niemand bellen. Het eerste dorp was minstens vijftig kilometer ver weg dus verder gaan lopen kon ook niet. We spraken af dat we om de beurt een uurtje zouden slapen en de ander zou dan opletten of er een auto aan kwam. Dan zouden we meeliften en in het eerste dorp om hulp vragen”.

Haar vader knikte en ging verder met het verhaal van de foto: “Het was heel stil om ons heen. Alleen de knipperlichten deden tik-tak-tik-tak-tik-tak en al snel waren we toch allebei in slaap gevallen. Toen er zacht tegen het raampje werd geklopt schrokken we wakker. Er stonden vijf mannen om onze camper heen, de mannen op de foto. Ze zagen er vriendelijk uit dus we waren eerder opgelucht dan bang om ze te zien. Ze konden ons helaas niet gelijk helpen met de auto want daar hadden ze geen verstand van.”

Haar moeder vervolgde: “Die mannen vonden het te gevaarlijk om in de camper te blijven slapen. ‘s Nachts kon het heel koud worden in de Outback en zo dicht langs de weg was het niet veilig in de camper. In een onverstaanbare taal overlegden ze en toen nodigden ze ons uit in hun dorp. We moesten gauw gaan lopen voordat het helemaal donker werd. We pakten snel elk een rugzak en liepen achter ze aan. We liepen een halfuur, misschien wel een uur. In het Westen was de lucht intussen donkerrood en als je naar boven keek dan zag je miljarden sterren aan de hemel fonkelen. Achter een heuvel kwam het dorpje in zicht. In het flakkerende licht van het kampvuur stonden misschien tien lemen hutten met daken van gedroogde bladeren. Een paar kinderen renden rond. Een van de vijf mannen gaf een kreet als van een wild dier of zo. Uit het dal kwamen even later twee korte kreten

terug. Dat was blijkbaar genoeg om te vertellen dat ze gasten hadden meegenomen.”

De vader van Lauren zag die bijzondere nacht weer helder voor zich, hij staaarde naar het junglebehang op de muur. “Papa, en toen, en toen?”, zei Lauren.

Haar vader vertelde verder: “Die mannen vertelden over hun volk, de Aborigines. Over hoe hun verre voorouders tienduizenden jaren geleden naar Australië waren gelopen en gevaren. Toen was er een ijstijd en stond de zee veel lager dan nu. Al die tijd leefden ze hier met de natuur en die kan best gevaarlijk zijn. De oudste en meest wijze mensen in de stam vertelden de kinderen verhalen – dromen noemden ze dat. Met die dromen leerden ze hun kinderen hoe ze in harmonie met de natuur moesten leven. Dat ging al honderden generaties goed. Maar toen kwamen de roze mannen met hun schepen vanuit Europa: Engelsen en Nederlanders. Het duurde niet lang voordat de eerste huizen en wegen werden gebouwd in het leefgebied van de Aborigines. Hun bestaan werd steeds moeilijker, ze voelden zich bedreigd. Waarschijnlijk wilden ze daarom eerst overleggen voordat ze ons in hun dorp uitnodigden. Wij waren immers ook roze mensen.”

Lauren wreef in haar ogen. Zo’n lang verhaal over één foto. Ze was heel moe maar ze voelde dat het verhaal nog niet klaar was. Ze wilde niet dat het verhaal morgen verder werd verteld, het moest nú verteld worden, net als de dromen aan de kinderen van de Aborigines. Haar vader gaf een kort knikje naar haar moeder.

Ze kuchte zacht en vervolgde: “toen we eenmaal in het dorp waren, gingen we in het warme zand rondom het kampvuur zitten. In het begin leken de kinderen een beetje bang maar toen het vertellen van de dromen begon, kwamen ze tevoorschijn en gingen ze zelfs knus bij ons zitten. Ze vertelden de verhalen half in hun eigen taal en half in het Engels. Het ging over de rivier met de vissen en hoe je wist dat de jonge vissen sterk genoeg waren om te overleven en welke vissen je wel en niet mocht vangen om op te eten. Het ging over struiken en bomen die eetbare of juist giftige noten, bessen en vruchten dragen en wanneer je die mag plukken. Ze vertelden over hun verre voorouders

alsof die nog in het dorp woonden en hielpen met het vertellen van de dromen.

Toen de kinderen naar bed gingen, bleven de verhalen komen. We kregen de hele avond vreemde maar lekkere hapjes en toen we bijna omvielen van de slaap, werden de didgeridoo's uit de hutten gehaald. Het was geen muziek zoals wij kennen. Het klonk als heel dikke hommels die traag langs geurige bloemen vlogen, als kleine vliegtuigjes hoog in de lucht, als je buik als je echt

honger hebt. De lucht werd steeds kouder maar het geluid van de didgeridoo leek warmte af te geven. We mochten het ook proberen maar bij ons klonk het als het doortrekken van de WC. De mannen gierden van het lachen! Toen vroegen we netjes of we een foto mochten maken en weet je wat de stamoudste zei?" Lauren trok haar schouder op en schudde van nee. Haar moeder gaf het antwoord: "hij zei dat we één foto mochten maken zodat we later de dromen van de Aborigines aan onze dochter konden doorvertellen. Echt waar! En dat is de foto die je hebt aangewezen."

Lauren was op slag klaarwakker. Hoe konden die Aborigines zo lang geleden weten dat haar ouders jaren later een dochter zouden krijgen? Haar vader stond op van de schommel en liep de trap op naar zolder. Na een paar minuten rommelen, kwam hij weer naar beneden - met de didgeridoo die op de foto te zien was.

Hij vertelde verder: "Toen we echt niet meer konden, werden we naar een hut gebracht met bedden op hoge poten. 'Zodat de dieren er onderdoor konden', zei een van de vrouwen. We waren te moe om te bedenken wat voor enge beesten de komende uren door de hut en onder ons bed door zouden wandelen. De volgende ochtend hing er dikke dauw over het hoge gras. We kregen een soort notenbrood en namen toen afscheid van alle bewoners van het dorp met een omhelzing alsof we elkaar al jaren kenden. Toen kregen we deze

didgeridoo van de stamoudste, hij had hem van zijn vader gekregen. Dat was natuurlijk een heel bijzonder cadeau. Daarna brachten twee mannen ons naar een dorpje verderop waar twee andere mannen al klaar stonden met flessen water. Wij waren de weg allang kwijt maar met zijn allen liepen we recht op onze camper af. Een gescheurde rubberen slang werd geplakt met een zoet ruikende hars en lange bladeren. Ze vulden het koelsysteem met water uit de flessen. De motor startte gelijk en we konden weer verder rijden. We kunnen nu eigenlijk nog niet geloven wat we toen hebben meegemaakt. Het was een onvergetelijke belevenis.”

Lauren nam de didgeridoo van haar vader over een keek er naar. Het was een holle houten buis beschilderd met stipjes in grijs, oranje, wit en blauw. Aan één kant zat een tuit van bruine hars. Hoe dit muziek kon maken, begreep ze niet. Ze zette het ding aan haar mond en blies er in. Er kwam geen geluid uit maar wel een dikke stofwolk waar ze van moest hoesten. Ze ging liggen met een knuffel en de didgeridoo in haar armen. Ze kreeg twee dikke zoenen. Het verhaal van haar ouders was afgelopen maar voor Lauren was het verhaal nog maar net begonnen!